

РЕШЕНИЕ

№ 767

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11923** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по частна жалба от Г. С. – процесуален представител на Агенция „Митници“ ЦМУ, ГДМРР срещу Определение от 25.08.2020г., постановено по НАХД № 11850/2019г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав.

С жалбата се иска отмяна на оспореното определение, при следните съображения:

На първо място сочи, че съдът не се е произнесъл по всички направени възражения, като не е изложил аргументи за недопустимостта на жалбата, с която е бил първоначално сезиран. Счита последното за съществено процесуално нарушение, тъй като съдът бил приел формално, че жалбата е процесуално допустима при липса на валидни мотиви в този смисъл, въпреки направеното нарочно възражение.

Сочи, че съгласно чл. 107д, ал.2 от ЗАДС „Когато нарушителят е известен, но не е открит на адреса, посочен при връчването на акта за административно нарушение, или е напуснал страната, или е посочил адрес само в чужбина, наказателното постановление не се връчва. Постановлението се смята за влязло в законна сила два месеца след издаването му.“ Според отбелязването върху НП, органът бил приел, че след щателно издирване на нарушителя, последният не може да бъде открит на адреса, посочен при връчване на акта, поради което процесното НП е влязло в законна сила на 07.06.2017г. Счита за доказано направените опити от страна

на органа да връчи НП: писмо № 32-100579 от 12.04.2017г., с което е изпратена покана на представляващия дружеството да се яви за получаване на НП. Поканата била изпратена на адреса, посочен за дружеството като официален в Търговския регистър, като според известието за доставяне от [фирма], получателят се е преместил на друг адрес. Направени са последващи два опита за връчване на НП – на 11.05.2017г. и на 20.06.2017г., като е посетен адресът, посочен като седалище и управление, но отново не е открит представител на дружеството. Тези обстоятелства са описани в представения и неоспорен по делото протокол за извършена проверка /ППП/ от 20.06.2017г. и от 11.05.2017г. В тази насока по делото били изслушани и свидетелски показания, които установявали, че на адреса на регистрация на дружеството не е открит негов представител. Съдът не бил съобразил това, а обсъдил единствено допуснатото процесуално нарушение на производството по връчване на АУАН, изразяващо се в липса на основание за спиране на административнонаказателното производство от актосъставителя, което било довело до издаване на НП извън законовия шестмесечен срок.

Намира, че липсват дължимите аргументи за допустимост на жалбата.

Несъстоятелно било посоченото, че липсва щателно издирване по смисъла на ЗАНН, позовавайки се на прекратяването на наемния договор с дружеството. Счита, че единствената меродавна информация относно адреса на дружеството следва да се търси в ТР , която показва, че въпреки изтичането на договора за наем, адресът на регистрация в ТР не е променен.

Счита, че по делото са налице доказателства за реализираното щателно издирване. Намира, че е налице бездействие от страна на представители на дружеството, което възприема като злоупотреба с право, с оглед което и при съобразяване на принципа, че никой не може да черпи права от противоправното си поведение, намира, че основателно е приложена разпоредбата на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС.

В проведеното съдебно заседание частният жалбоподател се представлява от юрк Й., която поддържа жалбата и моли за отмяна на определението. Депозира писмени бележки и моли за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по частната жалба се представлява от адв. Ж., който поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски за двете инстанции, като е направено възражение от жалбоподателя, че такива пред въззивната инстанция не са претендирани.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на частната жалба.

Съдът, в настоящия състав, като съобрази становищата на страните и данните по делото, намира следното:

НАХД № 11980/2019г. по описа на СРС е образувано по жалба на [фирма], със седалище [населено място], чрез адв. С. Ж. срещу Наказателно постановление № 2/2017г. на Директор на Дирекция МРР в ЦМУ, Агенция „Митници“, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер от 17 154.37 лева и отнемане в полза на Държавата на 5874 литра бензин и 10065 литра дизелово гориво, като парадипса на стоката, е присъдена сума в размер от 15 033.24 лева.

Съдът е постановил определение по така подадената до него жалба, с което: 1. Е възобновил производството по делото; 2. Е разрешил въпроса със законосъобразността на НП по същество, като е приел, че същото следва да бъде

отменено, поради процедурни пропуски при съставяне и връчване на АУАН и съответно НП, както и поради изтичане на абсолютна погасителна давност спрямо възприетата дата за установяване на нарушението – 27. май, 2015г. към момента на приключване на съдебното дирене пред първата инстанция и 3. Прекратил е производството по дело № 11850/2019г. по описа на СРС.

На първо място следва да бъде съобразено, че съдът неправилно е постановил определение, тъй като е разгледал спора по същество. С оглед това и изхождайки от съдържанието на акта, което е водещо спрямо наименованието му, съдът приема, че е налице решение по съществото на спора, некоректно наречено определение.

На следващо място, мотивите на СРС относно допустимостта на жалбата пред него, не следва да водят до извод за предпоставки за възобновяване на производството, тъй като последното изобщо не е спирано на съдебна фаза. При изграждане на убеждение за срочност на жалбата по изложените от СРС мотиви, същият е следвало да ги изложи в констативно-съобразителната част относно допустимостта на производството пред него като такова по редовна и срочна жалба. Последното няма място в диспозитивната част на решението, а е предпоставка за разглеждане на жалбата по същество, след излагане на съображения за нейната допустимост, при налично възражение от страна на ответника, че същата е недопустима. Поради изложеното, в тази част диспозитива на решението следва да бъде отменен.

Следва да бъде отменен и диспозитива, с който съдът е посочил, че прекратява производството по НАХД № 11850/2019г. по описа на СРС, т.е. неговото собствено, по което е постановил решението си по същество. Недопустимо е прекратяването на съдебното производство след наличен диспозитив за разрешаване на същността на спора.

Настоящата инстанция намира обаче, че частта от определението, в която е мотивирано липса на просрочие на жалбата като краен резултат е правилно. Както бе посочено, изложените в тази част съображения следва да представляват обосноваване на допустимостта ѝ. Настоящият състав на АССГ приема, че жалбата следва да се зачете като допустима, поради следното:

Органът приема, че Наказателното постановление е влязло в сила, поради наличие на предпоставките на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС, която норма гласи: „Когато нарушителят е известен, но не е открит на адреса, посочен при връчването на акта за административно нарушение, или е напуснал страната, или е посочил адрес само в чужбина, наказателното постановление не се връчва. Постановлението се смята за влязло в законна сила два месеца след издаването му.“ Поради издаването на НП на 06.04.2017г., органът приема и извежда твърдението, че НП е влязло в сила на 07.06.2017г. Няма спор, че същото не е връчвано на адреса на дружеството, нито на негов представител. Не се спори също така, че адресът, посочен в ТР на дружеството към тези дати е [населено място], район „С.“, [улица]. Не е спорно още, че от страна на администрацията е изпратено писмо с обратна разписка на този адрес, което се е върнало с отметка, че адресатът е напуснал адреса. В тази връзка са съставени ПИП от служители на Митницата от на 11.05.2017г. и на 20.06.2017г., в които е отразено посещаването на адреса, посочен като седалище и управление, но отново не е открит представител на дружеството.

Спорът относно срочността на жалбата се свежда до това дали така описаните действия покриват фактическия състав на нормата на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС, така

щото органът да може да приеме, че НП е влязло в сила два месеца след издаването му, въпреки невръчването му на дружеството.

Настоящият състав на АССГ приема, че описаните действия от страна на митническата администрация не следва да се приемат като достатъчни за осъществяване на състава на тази норма, която е изключение от правилото, което обезпечава право на защита срещу санкционните актове на администрацията и следва да се прилага много стриктно.

При буквален прочит на нормата, следва, че за да е изпълнен съставът на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС, е необходимо на първо място да се определи адреса, посочен при връчването на акта за нарушение. Следователно, нормата визира първоначалния адрес, на който е връчен акта, а не адреса по регистрацията на дружеството. Действително, вписаният в ТР адрес на регистрацията е меродавен относно всички трети лица и е адресът, на който по смисъла на чл. 180, ал.5 от НПК, приложим по арг. от чл. 84 от ЗАНН, следва да се връчват книжата, вкл. в рамките на административнонаказателното производство, що се касае до юридически лица. Тази норма обаче предвижда още и начина на връчване, а именно – срещу подпис на длъжностно лице, натоварено да вземе книжата. Не това е процесният случай при доказаност, че никой представител на дружеството не е получавал НП. Адресът, който е меродавен за производството по чл. 107д, ал.2 от ЗАДС е този, на който е връчен актът за установяване на нарушението.

На плоскостта на настоящото производство, по тази въпрос се установява, както следва: Съставеният АУАН № 22/12.06.2015г. не е връчен на посочения като управител на дружеството О. Г. О., именно поради невъзможността лицето да бъде открито на адреса по регистрацията на дружеството. Правени на посещения на адреса на мястото на регистрацията на 04.06.2015г., 05.06.2015г., 17.06.2015г. и на 12.08.2015г. / л. 142-144 , л. 145 гръб по делото на СРС/. Установено е, че считано от 10.06.2015г., собственикът на имота, находящ се на посочения адрес, е прекратил договора си за наем със [фирма] и е сключил друг такъв с различно дружество – наемател [фирма]. За това обстоятелство органът е уведомен с писмо, вх. № 32-116216 от 22.06.2015г., с което е сезиран от собственика на имота с искане за премахване на поставените пломби в обекта /л. 153 по делото на СРС/.

Именно поради установяване на тези обстоятелства, е водена кореспонденция с РДВР Р. по постоянния адрес на известния управител О. О., който не е открит и на посочения като постоянен адрес. Отново поради това е направена резолюция за спиране на производството, поставена на гърба на АУАП от 13.08.2015г.

Едва след явяването на лицето А. Б. Е. на 09.12.2016г., АУАН е връчен на същия. Следва да бъде отбелязано, че в кориците на административнонаказателната преписка не се съдържат доказателства, че лицето А. Е. е управител на дружеството или че е упълномощен да му бъде съставян и връчван акт от негово име. Поради това, съдът направи служебна проверка в ТР при Агенция по вписванията, от която установи, че действително, считано от 30.05.2016г. до 16.06.2017г. Е. е управител на дружеството, т.е. и към момента, в който му е връчен АУАН – 09.12.2016г. Последният обаче, очевидно от изложението по-горе, не е установен на адреса на регистрацията, на който органът се позовава. Текстът на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС , който следва да се прилага рестриктивно, изисква връчване на НП на адреса, посочен при връчването на акта. От цялата административна преписка е очевидно, че адресът, посочен при връчването на акта не съвпада с адреса на регистрацията, на който е правен

опит да бъде връчено НП, но неуспешно. Следователно, органът не следва да приема, че е възникнала специалната предпоставка на нормата, тъй като сигурното в преписката е, че актът не е връчен на адреса по регистрация на дружеството. Следва да се отбележи още, че не става ясно защо органът не е снел данни от новоназначения явил се за връчването на акта управител Е. относно неговите лични данни, нито е отбелязал в какво качество му го връчва. Направено е издирване на постоянния адрес на първия управител / вкл. чрез подробна кореспонденция с органите на МВР в [населено място]/, а не са снети никакви данни, вкл. и за качеството на управител на лицето, на което е връчен акта. Именно поради това, липсва годин адрес по смисъла на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС, тъй като той би бил адресът, посочен при връчването на акта, на който следва да се връчи и НП.

Съдът споделя тезата на касатора, че адресът на регистрация на едно юридическо лице е легитимният по отношение на всички трети лица, но приема, че нормата на чл. 107д, ал.2 от ЗАДС визира различен адрес, като е посочила точно, че това е адресът, посочен при връчване на акта. Иначе казано, това е адресът, на който нарушителят е установен при връчване на акта, което изключва общия ред за уведомяване. Касае се за рестриктивна норма, която не следва да бъде прилагана разширително. В процесния случай, адресът на регистрация не е установен като адрес, на който актът е връчен, поради което и не следва да се приема, че НП е надлежно влязло в сила, като върнало се непотърсено от този адрес. Още повече, при пълна яснота от страна на органа, че там е реализирано многократно неуспешно връчване и данни, че дружеството не стопанисва обекта от 10.06.2015г.

По тези съображения, съдът споделя крайния извод на СРС относно допустимост на жалбата.

Същата се явява основателна, само въз основа на факта, че е изтекла абсолютната погасителна давност, считано от извършване на нарушението, при посочена дата на нарушението 27.05.2015г., от което следва, че същата е погасена към м. ноември, 2019г., т.е. вкл. и към датата на приключване на делото пред СРС. При погасяване на административнонаказателната отговорност поради настъпила давност, разглеждането на нарушението по същество се явява безпредметно.

С оглед изхода на спора, в полза на [фирма] следва да бъде присъдено претендираното адвокатско възнаграждение, като същото се доказва като разход само пред настоящата инстанция. Сумата е близка до минимално определения нормативно размер, поради което възражението за прекомерност съдът приема за неоснователно.

По изложените съображения, съдът следва да остави в сила определението на СРС с характер на решение в частта му, с която отменя наказателното постановление.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Определение, постановено по НАХД № 11850/2019г. на СРС в частта, с която е постановил възобновяване на производството по делото.

ОТМЕНЯ Определение, постановено по НАХД № 11850/2019г. на СРС в частта, с която е прекратил производството по делото.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение по НАХД № 11850/2019г. на СРС в останалата част, имаща характер на Решение, с която е отменено НП № 2/06.04.2017г. на Директор Дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ в ЦМУ на Агенция „Митници“, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер от 17 154.37 лева и отнемане в полза на Държавата на 5874 литра бензин и 10065 литра

дизелово гориво, като поради липса на стоката, е присъдена сума в размер от 15 033.24 лева.

ОСЪЖДА Агенция Митница да заплати в полза на [фирма] сумата от 600 / шестстотин/ лева, представляващи адвокатски хонорар за настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: